

РЕШЕНИЕ

№ 7843

гр. София, 19.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 24.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дилиана Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **7068** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.68, ал.1 от Закона за защита от дискриминация /ЗЗДискр/.

Образувано е по жалба на Д. В. В., подадена чрез адв.П. и адв.М., срещу Решение № 365/24.06.2022г. на Комисията за защита от дискриминация /КЗД/, Втори специализиран състав, по преписка № 128/2021г.

Жалбоподателката моли за отмяната на оспореното решение като незаконосъобразно – издадено при липса на форма, съществено нарушение на административнопроизводствените правила и неправилно приложение на материалния закон. По отношение твърдението за наличие на отменителното основание по чл.146, т.2 АПК се сочи, че е налице разминаване между мотивите на акта и диспозитива му – комисията приела, че работодателят е изпълнил задълженията си по чл.17 и чл.18 ЗЗДискр, същевременно в диспозитива на акта е приел, че дружеството е извършило нарушение на ЗЗДискр по отношение на жалбоподателката. Дори да се касаело за допусната очевидна фактическа грешка, същата не била поправена по реда на чл.62, ал.2 АПК, което пък обосновавало незаконосъобразност на акта поради посоченото противоречие между изводите на административния орган и формираната в диспозитива на акта воля.

На следващо място се твърди, че в нарушение на чл.35 АПК актът е издаден при неизяснена фактическа обстановка – за това сочело възпроизвеждането в мотивите на акта на наблюдавания видеозапис, а именно, че не е установено по безспорен начин

какво се е случило зад колоната, където се е намирала жалбоподателката. Комисията не съобщила доказателствената тежест в процеса, регламентирана от чл.9 ЗЗДискр – жалбоподателката доказала факти, от които може да се направи извод, че е налице дискриминация, съответно в тежест на ответната страна е било да докаже, че правото на равно третиране не е нарушено. Подобно доказване от ответника в случая не било проведено, като същият единствено интерпретирал собственото си виждане по фактите. Допуснато било и нарушение на чл.36 АПК, тъй като комисията изследвала представените доказателства едностранно, не обсъдила всички представени доказателства по преписката, в частност доклада от 31.03.2021г. на А. С.. Не били кредитирани показанията на свидетелката Д. Г. с мотив, че същата не е очевидец на случилото се, същевременно били кредитирани показанията на други двама свидетели, които също не са били очевидци на инцидента. Поради това се обосновава извод за липса на мотиви на оспореното решение.

Във връзка с твърдението за неправилно приложение на материалния закон се мотивира, че е налице нежелано поведение на ответника К. И., проявявано системно в период над една година, с което е осъществен фактическия състав на нарушението по чл.4, ал.1 вр. чл.5 ЗЗДискр като този факт е установен от административния орган. Въпреки това с решението си приел, че не е налице нарушение на ЗЗДискр.

В съдебно заседание изложеното в жалбата се поддържа чрез адв.М., която привежда като допълнителен аргумент вземане на решението при липса на кворум.

Ответникът по оспорването, редовно и своевременно призован, не се представлява в съдебно заседание. От пълномощника юрк.К., в придружителното писмо, с което жалбата е администрирана до съда, се изразява становище за нейната неоснователност. В писмено становище от 24.11.2022г. се мотивират подробни съображения по аргументите на жалбоподателя. Направено е искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, както и възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение от жалбоподателката, в условията на евентуалност.

Заинтересованата страна К. П. И. в писмен отговор по жалбата оспорва нейната основателност. Твърди, че нарушението, за което е образувано административното производство, не е извършено, което обстоятелство правилно е установено от комисията. В съдебно заседание чрез адв.И. моли за отхвърлянето на жалбата. Претендира присъждането на разноски по представен списък.

Заинтересованата страна „СОФ КЪНЕКТ“ АД, в писмен отговор по жалбата оспорва нейната основателност, сочи, че работодателят е предприел абсолютно всички възможни действия след подаването на жалбата от Д. В.. В съдебно заседание чрез юрк.Ж. мотивира, че фактите са установени пълно и правилно от административния орган като неточността в диспозитива на акта приема за очевидна фактическа грешка. Моли за присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, като се запозна с доводите на страните и доказателствата по делото, намира следното от фактическа страна:

Административното производство е образувано по жалба на Д. В., заведена с вх.№ 44-00-1109/06.04.2021г. по описа на КЗД, с която е поискала на основание чл.50 ЗЗДискр да бъде образувано производство, да бъде установено налице ли е сексуален тормоз, да бъде постановено преустановяване на нарушението до установяване на

положение на равно третиране, както и да бъдат приложени предвидените в закона санкции или принудителни административни мерки. Жалбата е подадена срещу К. И. на длъжност сътрудник охрана, Отдел „Контрол на достъп“, Дирекция „Сигурност“ в „Летище София“ ЕАД с място на работа [населено място], Аерогара С. № 1. В жалбата се посочва, че жалбоподателката е служител на „Летище София“ ЕАД и заема длъжност като сътрудник охрана в Отдел „Проверка сигурност на пътници и ръчен багаж“. На 20.03.2021г. отивайки на работа за втора смяна, която започва в 14,00 часа паркирала автомобила си на ниво В2, Терминал 2 на летището. Малко преди да влезе в помещението, преди асансьора, я посрещнал К. И., заедно с още един негов колега, чието име не разбрала, тъй като влязъл в стаята с камерите отстрани. И. приближил, жалбоподателката го поздравила, след което той започнал да крещи „Как може да идваш на работа с този дълъг крак!“. В същото време я ощипал в областта под колана, мъчейки се да стигне по-надолу и след това отстрани по бедрото. Докато успее да се отдръпне и отреагира, успял да вкара пръстите си между копчетата на ризата ѝ, дърпайки я и издавайки неприлични звуци и хрипове. В. се отдръпнала и се скрила зад една от колоните, развикала се, въпреки това И. продължил да опитва да я дърпа и ощипе. Попитала защо си позволява да върши подобни неща. Успяла да се измъкне и тръгнала с бърза крачка с цел да се измъкне от тази изключително унижителна за нея ситуация. И. стоял и се смеел, подигравал се и повтарял думите ѝ. Подобно поведение В. посочила, че не е еднократен акт, тъй като И. неведнъж я пресрещал на паркинга на работното ѝ място и още при пристигането ѝ на летището я нападал с неприлични подмятания и опити да осъществи физически контакт с нея. За развилата се на 20.03.2021г. ситуация В. уведомила супервайзера на И. М. Л. – срещнала се с него по-късно и му разказала за поведението на И.. Той я уведомил, че и преди имало такива случаи, но че не се е случило нещо особено. Напътил я да се разберат помежду си като колеги. След известно време се видели с И. на паркинга на В. Б на Летище С. и И. ѝ предложил да я масажира, под претекст, че се е изгърбила. Няколко пъти се появявал на В. Б, нахлувал демонстративно вътре и ако случайно не успее да се отдалечи била подложена на дърпане на сакото и неприлични намеци. Поради това В. уведомила неофициално М. Т. – ръководител на Отдел „Контрол на достъпа“. Той обещал да вземе мерки, но не направил нищо. Изнася данни и за по-стар случай – през 2020г., когато И. се опитал да дръпне ципа на защитния ѝ гащеризон. Въпреки че се оплакала на прекия си ръководител, нямало последствия. Когато споделила с колегите си за случващото се, те я посъветвали да си мълчи, заради близките контакти на И. с В. Р. – тогавашния изпълнителен директор на „Летище София“ ЕАД.

Към жалбата, сезираща комисията, са приложени доказателства, установяващи наличието на трудово правоотношение между летището и жалбоподателката, както и жалба вх.№ 100-3889/26.03.2021г. по описа на „Летище София“ ЕАД, подадена от В. и адресирана до изпълнителния директор Р., директора на Дирекция „Сигурност“ Х. Х. и ръководителя на Отдел „Контрол на достъпа“ М. Т., в която са изложени обстоятелствата, описани по-горе, в т.ч. инцидента на 20.03.2021г.

След получаване на жалбата с Разпореждане № 456/09.04.2021г. на председателя на КЗД е образувана преписка № 128/2021г. С оглед изложените оплаквания за дискриминация по признак „пол“ по чл.4, ал.1 ЗЗДискр, както и оплаквания за сексуален тормоз, представляващ нарушение по см. на чл.5 вр. § 1, т.2 ДР ЗЗДискр, преписката е разпределена на Втори специализиран постоянен заседателен състав, състоящ се от В. С. – Д., З. К. – Д. и Н. А.. С писмо от 14.04.2021г. съставът е

уведомил председателя на КДЗ, че за председател на заседателния състав е определен Н. А., а за докладчик – З. Д..

С писмо от 15.04.2021г. К. И. е уведомен за подадената срещу него жалба като му е предоставен 7-дневен срок за изразяване на становище, както му е указана и доказателствената тежест по чл.9 ЗЗДискр, а именно, че следва да докаже, че не е нарушен принципът за равно третиране.

С писмо от същата дата за подаването на жалбата е уведомено и „Летище София“ ЕАД.

С молба от 27.04.2021г. К. И. е представил становище, че твърденията на В. са неверни и имат за цел да го злепоставят. Имал пререкания с нея относно това, че искала да паркира личния си автомобил на служебния В. паркинг, където това е забранено. За случилото се на 20.03.2021г. твърди, че е имало конфликт поради поредния опит на В. да паркира на този паркинг, при което той ѝ поискал пропускателна лентичка, а тя се развикала да не я докосва. Не бил отправял обидни думи, нито жестове, не бил я ощипал. Посочва, че на терминала има видеокамери. Твърди, че изложеното в жалбата не може да бъде възприето за доказано, с оглед което доказателствената тежест да се прехвърли върху него.

С писмо от 28.05.2021г. от „Летище София“ ЕАД е изискана информация за това дали В. е подавала жалба с твърдения за нежелано и дискриминиращо поведение от страна на И., както и са изискани записи от камерите за видеонаблюдение на посоченото в жалбата място, ден и час. В отговор комисията е уведомена, че е постъпила жалба на 26.03.2021г., във връзка с която е сформирана комисия, която да извърши проверка. Събрани били писмени обяснения от служителите – И. и свидетелите на случката, както и били прегледани записите от видеокамерите за наблюдение. В резултат от работната група бил изготвен доклад със заключение, че не са установени безспорни доказателства за осъществен психически, физически или сексуален тормоз от страна на И. спрямо В.. Във връзка с дадените препоръки от проверяващия екип от 21.04.2020г. се осъществявало вътрешно-фирмено обучение на тема „Защита от дискриминация“.

Изготвен е доклад заключение по преписката, конституирани са страните в производството като за разглеждане на преписката е насрочено открито заседание на 26.10.2021г., за което страните са надлежно уведомени.

Със Заповед № 40/13.10.2021г. на председателя на КЗД е изменена Заповед № 146/10.08.2017г. като е променен съставът на Втори специализиран постоянен заседателен състав - Н. А. е заменен от А. Д.. Със Заповед № 12-11-3154/21.10.2021г. на председателя на КЗД е наредено Н. А. да замества А. Д. като председател на Втори специализиран постоянен заседателен състав в заседанието на 26.10.2021г. по преписка № 128/2021г.

С молба от 20.10.2021г. ответникът по преписката К. И. е поискал допускането на двама свидетели при режим на довеждане. С молба от 17.03.2022г. И. е поискал да бъдат допуснати трима свидетели при режим на призоваване.

По преписката има проведено едно единствено открито заседание – на 19.04.2022г., за което страните са надлежно призовани. Заседанието е проведено в състав А. Д. /председател/ и членове З. Д. и В. С. като за него е съставен протокол от същата дата, приет като доказателство по делото. В заседанието е приет изготвения доклад, представените от страните доказателства, разпитани са свидетелите и е даден ход по същество, след което преписката е обявена за решаване. Последвало е постановяването на оспорения акт, връчен на оспорващата на 05.07.2022г. /разписка

на л.183 – гръб/. Жалбата, по която е образувано настоящото производство е заведена в деловодството на ответника на 18.07.2022г.

Предвид така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд индивидуален административен акт, по арг. от разпоредбата на чл.68, ал.1 ЗЗДискр, от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно предвид неуважаването на подадената жалба пред комисията, в преклузивния 14-дневен срок за оспорване.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт освен на основанията, сочени от оспорващата и на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема, че оспореното решение е издадено от компетентен административен орган в пределите на предоставената му власт, в предписаната от закона форма, при отсъствие на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, правилно приложение на материалния закон и в съответствие с целта му.

Съгласно чл.48, ал.1 и 2 ЗЗДискр Комисията разглежда и решава заведените пред нея преписки в заседателни състави, които се определят от председателя на комисията като той определя постоянни състави, които се специализират в материята по дискриминация на етническа и расова основа; на основата на пол; на основата на други признаци по чл.4, ал.1. В настоящия случай комисията е сезирана с жалба за неравностойно третиране под формата на тормоз по признак „пол“ и е разпределена на втори постоянен заседателен състав, състоящ се от членовете на комисията Н. А., З. Д. и В. С.. Впоследствие с нарочна заповед на председателя на КЗД е променен поименния състав на Втори постоянен специализиран заседателен състав като Н. А. е заменен от А. Д.. В този състав е заседавала комисията на 19.04.2022г., този е и съставът, подписал оспореното решение. Предвид това съдът приема, че не са налице основания за обявяване нищожност на оспорения акт.

Решението е постановено в изискуемата писмена форма като съдържа задължителните реквизити, регламентирани в ал.2 на чл.59 АПК. Резултатът от производството пред КЗД е писмено обективиран в нарочен акт, в който са посочени наименованието на органа, който го е издал, фактическите и правните основания за издаването му, разпоредителна част, както и пред кой орган и в какъв срок решението може да се обжалва. Посочени са фактическите и правните основания за приемането му, което е предпоставка за упражняване на контрол за законосъобразност от съда.

Не се установяват допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и да мотивират отмяната на акта само на това основание.

Производството пред КЗД е регламентирано освен в приложимия специален закон и в Правила за производството пред Комисията за защита от дискриминация /ППКЗД/, приети с Решение от 11.10.2005г. на КЗД. Съгласно чл.50, т.1 ЗЗДискр производството пред КЗД започва по жалба на засегнати лица, от което право се е възползвала жалбоподателката В.. Спазени са разпоредбите на чл.51, чл.52 и чл.54 ЗЗДискр, доколкото не са налице пречки за образуване на производство и не са изтекли три години от извършване на нарушението. С разпореждане по жалбата е образувана преписка,

разпределена на специализирания състав, разглеждащ оплакванията за дискриминация на основа признака пол. Съставът е определил измежду членовете си председател и докладчик като последният въз основа на извършеното проучване е идентифицирал страните по оплакването, уведомил ги е за разпределената от закона доказателствена тежест, изготвил е доклад. За насроченото открито заседание по преписката страните са своевременно уведомени, на същите е предоставена възможност да изразят становище по доклада и доказателствата, както и да ангажират допълнителни такива. Проучването е проведено в съответствие с направеното оплакване, събрани са относимите към случая доказателства, същите са анализирани в мотивите на административния акт, съответно същият е издаден при изяснена фактическа обстановка, обратно на твърденията в жалбата. За проведеното заседание по преписката е съставен протокол, в който са обективирани извършените от страните процесуални действия, а решението на комисията е обективирано в изискуемата писмена форма, както се посочи по-горе.

Неоснователно намира съдът оплакването на В. за нарушение на чл.9 ЗЗДискр. Съгласно тази разпоредба, в производство за защита от дискриминация, след като страната, която твърди, че е дискриминирана, представи факти, въз основа на които може да се направи предположение, че е налице дискриминация, ответната страна трябва да докаже, че принципът на равно третиране не е нарушен. В случая фактите, въз основа на които може да се направи предположение за извършване на твърдяното нарушение, са изложени в сезиращата административния орган жалба. В съответствие с правилото на чл.9 ЗЗДискр на И. е указано, че следва да докаже спазване на правилата за равенство в третирането. От приобщения по делото запис от камерите за видеонаблюдение /л.54 по делото/ се установява безспорно единствено обстоятелството, че на посочената дата, час и място В. и И. са се видели при паркирането ѝ в паркинг зоната, където той е бил на смяна. Категорично не може да се установи по безспорен начин физически контакт – В. се намира зад стоманобетонната колона, вижда се че И. посяга в тази посока, но не може да се установи с каква цел като същевременно с това, след като В. „влиза“ в полето на камерата се вижда, че показва нещо, наподобяващо пропуск или служебна карта, протягайки ръка към И..

От показанията на разпитаните в хода на административното производство свидетели също не може да се установи по безспорен начин осъществяването от И. на твърдяното от В. нежелано и недопустимо поведение. Единственият свидетел, присъствал на инцидента – П. В., видно от видеозаписа не може да бъде очевиден, тъй като по това време се намира в кабината и е с гръб към двамата като разговаря по телефона. От писмените му обяснения се установява, че не е видял физически контакт и не е чул естеството на разговора.

Показанията на свидетеля, посочен от жалбоподателката – Д. Г., правилно не са ценени от административния орган, тъй като тя не е пряк свидетел на случилото се, а преразказва споделеното ѝ от В.. Следователно могат да бъдат кредитирани единствено показанията ѝ, свидетелстващи за емоционално състояние на В., от което обаче не може да се направи извод за доказаност на нарушението.

Не могат да бъдат ценени и показанията на свидетелите М. Т. и М. Л. – същите не са присъствали на място като първият дори заявява, че не си спомня дали и за какво е разговарял с В..

Установеното по делото сочи, че ответникът по оспорването не е допуснал нарушение на чл.35 АПК, както се твърди в жалбата – актът е издаден след като са събрани всички допустими и относими към случая доказателства като въз основа на техния подробен анализ са направени изводите по приложение на материалния закон. Обстоятелството, че не е установено по безспорен начин какво се е случило зад колоната, където се е намирала жалбоподателката, не е в резултат на допуснато процесуално нарушение от страна на административния орган, дължащо се на неизпълнение на негови процесуални задължения.

Правилно е приложен материалният закон.

Законът за защита от дискриминация цели установяване и санкциониране на всяко поставяне в неравностойно положение според признаците, изброени в разпоредбата на чл.4, ал.1 ЗЗДискр. Съгласно последната забранена е всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна.

Според разпоредбата на § 1, т.1 ДР ЗЗДискр по смисъла на този закон "Тормоз" е всяко нежелано поведение на основата на признаците по чл.4, ал.1, изразено физически, словесно или по друг начин, което има за цел или резултат накърняване достойнството на лицето и създаване на враждебна, принижваща, унижителна, обидна или застрашителна среда. Според т.2 на § 1 ДР ЗЗДискр "Сексуален тормоз" е всяко нежелано поведение от сексуално естество, изразено физически, словесно или по друг начин, с което се накърняват достойнството и честта и се създава враждебна, принижваща, обидна, унижителна или застрашителна среда и, в частност, когато отказът да се приеме подобно поведение или принудата към него може да повлияе на вземането на решения, засягащи лицето. Разпоредбата на чл.5 ЗЗДискр изрично предвижда, че тормозът на основа на признаците по чл.4, ал.1 се смята за дискриминация.

Защитените признаци са легално дефинирани лични/обществени качества, присъщи на дадено лице/субект, което наличие е изключено *ex lege* да бъде предпоставка за различно третиране на това лице с оглед реализиране на негови права или изпълнение на задължения, в сравнение с друго лице, у което тези качества отсъстват. В хипотезата на тормоз не е необходим случай за сравнение, тъй като самият тормоз по естеството си е правонарушение, обективизирано в различни форми и имащо за последица негативно въздействие върху личността. Тормозът може да се прояви под различни форми, но във всички случаи тяхната проява следва да засяга някой от защитените признаци.

Следователно, за да е налице осъществен състав на "сексуален тормоз" по

смисъла на § 1, т.2 ДР 33Дискр е необходимо кумулативното реализиране на две отделни материалноправни предпоставки - с въпросното нежелано поведение от сексуално естество да са накърнени честта и достойнството на лицето и на следващо място да е създадена враждебна, принизяваща, обидна и застрашителна среда. В проведеното производство пред КЗД, както и в хода на настоящото, не се установи по безспорен начин, че И. е извършил описаните в сезиращата административния орган жалба действия, с което е създадал обидна, принизяваща и враждебна среда за нея. За да е създадена враждебна, принизяваща, застрашителна и пр. среда следва да е констатирана системност в поведението на лицето, станала причина за негативно отношение на потърпевшия – чувство на тревожност, несигурност и пр. В случая не се установиха доказателства за това.

Посочената форма на дискриминация не се доказва и с оглед неосъществяването на визираното в § 1, т.2 ДР 33Дискр "нежелано поведение". Изложените в решението на КЗД мотиви почиват на ясен, точен и подробен анализ на фактическата обстановка по делото и на приложимата материална уредба. "Сексуален тормоз по смисъла на § 1, т.2 ДР 33Дискр, във вр. с Препоръка 92/131/ Е. се осъществява посредством поведение, проявено във времето, което поведение продължава, след като реципиентът е показал и извършващият е разбрал, че той го възприема като обидно и нежелано, но въпреки това е продължил. В този смисъл единичен инцидент би могъл да съставлява "сексуален тормоз", ако е достатъчно сериозен. Сериозността на еднократно проявено нежелано поведение следва да бъде безспорно доказана.

С оглед горното изводът на административния орган, че фактическият състав на нарушението по чл.5 вр. § 1, т.2 ДР 33Дискр не е осъществен, е съответен на фактите по делото. Законосъобразно предвид това, жалбата, подадена от Д. В. е оставена без уважение. Предвид това съдът намира, че противоречието между мотивите и изразената воля на административния орган в диспозитива на акта по отношение на „СОФ КЪНЕКТ“ АД се дължи на очевидна фактическа грешка – спрямо дружеството в мотивите на решението нееднократно е посочено, че е изпълнило задълженията си на работодател по см. на чл.17 и чл.18 33Дискр като е предприело мерки за предотвратяване на дискриминация, вкл. тормоз на работното място и е проведен обучителен курс по въпросите на дискриминацията. Този извод – за допуснатата очевидна фактическа грешка, се налага и от обстоятелството, че с решението спрямо дружеството не са приложени мерки по чл.65, т.3 и т.4 33Дискр – в случай, че комисията установи извършено нарушение тя следва да наложи предвидената в закона санкция и/или да даде задължително предписание за преустановяване на нарушението.

По изложените съображения съдът намери жалбата за неоснователна и като такава тя следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора на ответника и заинтересованите страни се следват разноски. На ответника следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, определен на основание чл.24 НЗПП вр. чл.37 ЗПП, вр. чл.143, ал.3 АПК, с оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото. На заинтересованата страна К. П. И.

следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 300 лева, заплатени по договор за правна защита и съдействие от 12.09.2022г., представен на л.204 по делото. На заинтересованата страна „СОФ КЪНЕКТ“ АД следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, определен на основание чл.24 НЗПП вр. чл.37 ЗПП, вр. чл.143, ал.4 вр. ал.3 АПК, с оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.3 и ал.4 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. В. В. срещу Решение № 365/24.06.2022г. на Комисията за защита от дискриминация, Втори специализиран състав, по преписка № 128/2021г.

ОСЪЖДА Д. В. В., ЕГН [ЕГН], да заплати на Комисията за защита от дискриминация сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща разноски по производството.

ОСЪЖДА Д. В. В., ЕГН [ЕГН], да заплати на К. П. И., ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 300 /триста/ лева, представляваща разноски по производството.

ОСЪЖДА Д. В. В., ЕГН [ЕГН], да заплати на „СОФ КЪНЕКТ“ АД сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: